

РЕШЕНИЕ

№ 32872

гр. София, 21.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
публично заседание на 14.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **12854** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 206б, ал. 4, вр. чл. 229, ал. 7 от Закона за митниците/ЗМ/.

Делото е образувано по жалба на „МИЛКИ ГРУП БИО“ ЕАД срещу Решение № р-494/32-358847/20.11.2025г. на Директор на Агенция „Митници“, с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 96/20.11.2025г. на директора на ТД Митница „Варна“.

С постановлението, на основание чл. 206б, ал. 2 от ЗМ, е наложен запор върху вземания на дружеството от ТД Митница „Варна“ в общ размер на 77794,21лв. представляващи депозит, внесен с вносна бележка от 23.09.2025г. за обезпечаване на вземания по наказателно постановление BG2025/2000-120/17.09.2025г. на директор ТД Митница „Варна“.

Изразява в жалбата и в писмени бележки се становище, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено при нарушение па административнопроизводствените правила, необосновано, поради противоречие на фактите и изводите на решаващия орган и немотивирано. Нямамо доказана обезпечителна нужда. За да се установи такава, размерът на бъдещото вземане следвало да бъде съпоставен с имущественото и финансовото състояние на дружеството. Такава проверка не била направена. Дружеството имало големи обороти и имущество. В случая държавните вземания – мито и ДДС – били или платени, или напълно обезпечени. От вмененото нарушение по АУАН по чл. 234 ЗМ нямамо вреда. Митото и ДДС били внесени в бюджета. При

липсата на вредни последици била приложима разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Държавните вземания били платени или обезпечени преди издаването на наказателното постановление. Съгласно чл. 229, ал. 7 ЗМ митническите органи налагали обезпечителни мерки по реда на Глава Двадесет и шеста, раздел Ia от ЗМ, за обезпечаване на вземания по съставен АУАН, но чл. 206б, ал. 1 ЗМ изисквал наличието на установен размер на подлежащото на обезпечаване митническо задължение или друго публично държавно вземане. Актът не установявал размера на бъдещото вземане. Нарушен бил принципа на съразмерност.

Иска се отмяна на акта. С писмени бележки, депозирани след съдебно заседание се прави искане за присъждане на разноски.

Процесуалният представител на ответника – Директор на Агенция „Митници“ лично и в писмено становище, оспорва жалбата и иска от съда да потвърди акта като правилен и законосъобразен, по мотивите в него. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП не е встъпила в процеса.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и намери следното: С обжалваното решение, Директорът на ТД на НАП е оставил без уважение жалба вх. № 32-339878/05.11.2025 г. по описа на ТД Митница „Варна“, подадена от дружеството-жалбоподател, срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 96/20.11.2025г. на директора на ТД Митница „Варна“.

За да постанови това решение е приел следното от фактическа страна: Срещу дружеството е образувано административнонаказателно производство по описа на ТД Митница „Варна“, със съставянето на АУАН № BG15072025/2000M-117 от 15.07.2025г. за осъществен състав на нарушение по чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ, изразяващо се в частично избягване заплащането на мита и други публични държавни вземания в общ размер на 38514,20 лв., а именно: 32095,17 лв. вносно мито и 6419,03.лв. ДДС.

По този акт с НП № BG2024/2000-120/НП от 17.09.2025 г. на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 77028,40 лв., на основание чл. 234, ал. 2 от ЗМ, който предвижда налагане на имуществена санкция от 100 до 200 на сто от размера на избегнатите публични държавни вземания за осъществен състав на митническа измама по чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ.

Дружеството предоставило обезпечение на установените допълнителни митнически задължения, представляващо депозит в размер на 77794,41 лв., внесен с Вносна бележка от 23.09.2025 г. на „Банка ДСК“ АД, за който е постъпила молба за връщането му.

С ПНОМ № 96/29.10.2025 г. на директора на ТД Митница Варна, на основание чл. 206а, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 206б, ал. 1 от ЗМ, е наложен запор върху вземанията на „МИЛКИ ГРУП БИО“ ЕАД, ЕИК.202809846, в общ размер на 77794, 21 лева, а именно върху този депозит, внесен с вносна бележка от 23.09.2025 г. на „Банка ДСК АД. Запорът е наложен за обезпечаване на имуществена санкция, наложена с НП № BG2024/2000-120/НП от 17.09.2025 г. на директора на

ТД Митница Варна, в размер на 77028, 40 лв. Остатъкът от сумата в размер на 765,81 лева е постановено да се върне на дружеството.

В решението са изложени следните правни аргументи, с които жалбата е отхвърлена:

Директорът на ТД Митница Варна, се е запознал с административната преписка, както и с материалите по образуваното, административнонаказателно производство, взел е предвид размерът на публичните държавни вземания, съставляващи имуществена санкция в размер 200 на сто от митническата стойност на стоките и е издал оспореното Постановление за налагане на обезпечителни мерки, с което е наложил заповест върху внесения депозит. Обосновал е обезпечителната нужда с високия размер на наложената имуществена санкция.

В решението са отхвърлени доводите на жалбоподателя за липсата на мотиви в издаденото постановление, като се приема, че такива се съдържат в доказателствата, част от административната преписка, което трайната съдебна практика допускало. В съдържанието на ПНОМ № 96/29.10.2025 г. се посочвали както АУАН № BG15072025/2000/М-117 от 15.07,2025 г., така и Докладна записка с рег. № 32-321777/21.10.2025 г. на директора на отдел МРР, правно обоснован бил изводът, че обжалваното постановление съдържа мотиви относно определяне размера на обезпечителната нужда.

По възраженията за необоснованост са изложени мотиви, че фактическите основания или юридическите факти, които пораждали правомощието на административния орган да наложи обезпечителни мерки, били тези, посочени в чл. 229, ал. 7 от ЗМ, а именно за обезпечаване на вземанията по съставен акт за установяване на митническо нарушение. Митническите органи имали правомощие да наложат мерките по реда на Глава двадесет и шеста, раздел Іа от Закона за митниците. Органът, издал наказателното постановление обосновал наличието на обезпечителна нужда с образуваното срещу дружеството административнонаказателно производство и високия размер на публичното вземане, чието събиране ще бъде невъзможно или затруднено.

Съгласно разпоредбата на чл. 206а от ЗМ, когато плащането на митата и другите държавни вземания, събирани от митническите органи, не е обезпечено по реда на Глава двадесет и четвърта, митническите органи имали правомощие да наложат посочените в разпоредбата обезпечителни мерки, когато без тях ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на митата и другите публични държавни вземания, като обезпечителните мерки се налагали в съответствие с размера на митата и другите публични държавни вземания, събирани от митническите органи. Обезпечението на бъдещото вземане целяло преодоляване на несигурното му погасяване. Целта на производството по чл. 206а и следващите от ЗМ била да се обезпечат вземанията до влизане в сила на актовете, които ги определят, т.е. преди да са станали изискуеми и събираеми. Положителната предпоставка за правото на обезпечаване било наличието на обезпечителна нужда, каквато в процесния случай била налице, предвид образуваното административнонаказателно производство.

Предпоставките били уредени в чл. 206а от ЗМ - когато без тях ще бъде невъзможно или затруднено съдирането на митните сборове и другите - държавни вземания, събирани от митническите органи. Съгласно чл. 203а, ал. 3 от ЗМ, те се налагали в съответствие с размера на митните сборове и другите държавни вземания, събирани от митническите органи.

Тези предпоставки били налице, доколкото от доказателствата към преписката не се установявало държавните вземания, възникващи от издаденото НП № BG2024/2000-120/НП от 17.09.2025 Г, да са обезпечени. Допустима била замяна на наложените обезпечителни мерки, но нямало такова искане.

Актът бил в писмена форма. Съдържал фактическите и правни основания. Приложена била допустима от закона обезпечителна мярка. Спазено били изискването на чл. 206а, ал. 3 от ЗМ за съответствие на обезпечителната мярка с размера на публичните държавни вземания, за обезпечаване събирането, на които е наложена. Мярката била необходима, съразмерна и пропорционална. Видът и размера ѝ не надхвърляли целта за осигуряване на бъдещото удовлетворяване на кредитора. Държавните вземания за наложената с НП № BG2024/2000-120/Н11 от 17.09.2025 г. имуществена санкция възлиза на 77028, 40 лв. и наложената обезпечителна мярка била за същата сума. Нямало надвишаване на размера на публичните държавни вземания.

Размерът, отнесен към стойността на имуществото на потенциалния длъжник, не изключвало застрашеното удовлетворяване на публичния вискател. За да бъде наложена обезпечителна мярка било достатъчно да има вероятност, че събирането на публичното вземане ще бъде затруднено или невъзможно. В този смисъл, без да е налице необходимост да се изследва имущественото състояние на задълженото лице в рамките на обезпечителното производство, можело да се направи обосновано предположение, че без прилагането на мерките, събирането на публичните държавни вземания, ще бъде невъзможно или затруднено (Решение № 34359/21.10.2025 г. по адм. д. № 6177/2025.г. на АССГ).

Прието е, че предвид високата обществена опасност, митническата измама по чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ за каквото деяние е привлечено под отговорност дружеството със съставения АУАН № BG15072025/2000/М-117 от 15.07.2025г. и издаденото въз основа на него НП № BG2024/2000-120/Н17 от 17.09.2025 г., не може да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, каквито били наведените в жалбата твърдения. Позовава се и на повторност на деянието и обстоятелството, че дружеството е извършвало същите нарушения в голям времеви интервал, което обосновало налагането на имуществена санкция в максимален размер, а именно: 200% от избегнатите публични държавни вземания.

С тези мотиви е прието, че постановлението, като правилно и законосъобразно, издадено от компетентен орган, в предвидената от закона писмена форма и в съответствие с изискванията на чл. 206а от ЗМ, следва да се потвърди.

Съдът констатира, че съществените факти правилно са описани в решението, а именно: С АУАН N B615072025/2000M-117 от 15.07.2025 г. е привлечено към административнонаказателна отговорност за осъществен състав на административно нарушение по чл. 234, ал. 2, във връзка с чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ, изразяващо се в частично заплащане на публични държавни вземания, събирани от митническите органи, като с НП № BG2024/2000-120/НП от 17.09.2025 г., е наложена имуществена санкция в размер на 77028,40 лв.

За обезпечение на невнесените публични държавни вземания за мита и ДДС във връзка със

случая дружеството е предоставило обезпечение, представляващо депозит в размер на 77794,41 лв.

С обжалваното ПНОМ е наложен запор върху тази сума за обезпечаване на имуществената санкция по НП № BG2024/2000-120/НП от 17.09.2025 г.

Тези факти не са спорни между страните и се установяват безспорно от писмените доказателства по делото.

По делото допълнително се установява от представения финансов отчет на дружеството, че разполага с активи за 391211лв. към 31.12.2024г. Дружеството развива търговска дейност от 2007г., реализира значителни обороти и е декларирало значителни приходи от продажби в стотици хиляди левове. Дружеството притежава дълготрайни и др. материални активи.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Обжалваното решение е постановено на 20.11.2025г. и изпратено за връчване с писмо от 21.11.2025г. Жалбата до съда е подадена на 28.11.2025 г. Следователно, е подадена в рамките на 7-дневния преклузивен срок от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Предмет на оспорване в настоящото производство е решение на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него ПНОМ, с което е наложен запор върху вземане на дружеството срещу ТД Митници- „Варна“.

Чл. 206а от Закона за митниците предвижда, че когато плащането на митата и другите държавни вземания, събирани от митническите органи, не е обезпечено по реда на глава двадесет и четвърта, митническите органи могат да налагат следните обезпечителни мерки: 1. запор на движими вещи и вземания на длъжника, включително по сметки в банки; 2. запор върху стоки в оборот; 3. възбрана върху недвижими имоти.

Ал. 2 гласи, че обезпечителните мерки се налагат, когато без тях ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на митата и другите публични държавни вземания, събирани от митническите органи. Те се налагат в съответствие с размера на митата и другите публични държавни вземания, събирани от митническите органи(ал. 3). Според ал. 4, мерките по ал. 1 не могат да се налагат върху имуществата, върху които не може да се насочва принудително изпълнение, освен със съгласието на длъжника, както и върху възнагражденията срещу труд до размерите, определени в Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

чл. 206б от ЗМ урежда реда за налагане на мерките и за оспорването им:

„Чл. 206б. (1) (Нов - ДВ. бр. 37 от 2003 г., предишен текст на чл. 206б - ДВ, бр. 45 от 2005 г., изм. - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 07.01.2019 г.) Обезпечителните мерки се налагат с постановление на директора на териториалната дирекция, в района на която е установен размерът на подлежащото на обезпечаване митническо задължение или друго публично държавно вземане.

(2) (Нова - ДВ, бр. 45 от 2005 г., изм. - ДВ, бр. 60 от 2015 г.) Постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да се обжалва в 7-дневен срок от връчването му пред директора на Агенция "Митници", който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок от получаването на жалбата.

(3) (Нова - ДВ, бр. 60 от 2015 г.) Непроизнасянето на директора на Агенция "Митници" в срока по ал. 2 се смята за потвърждение на постановлението.

(4) (Нова - ДВ, бр. 60 от 2015 г.) Решението по ал. 2 може да се обжалва пред административния съд по местонахождението на органа, който го е издал, в 7-дневен срок от връчването му на жалбоподателя. Непроизнасянето на органа по ал. 3 може да се обжалва в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне.

(5) (Нова - ДВ, бр. 60 от 2015 г.) Съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, банкова гаранция или държавни ценни книжа или ако не съществува изпълнително основание.

(6) (Нова - ДВ, бр. 60 от 2015 г.) Решението на административния съд не подлежи на обжалване.

(7) (Нова - ДВ, бр. 60 от 2015 г., изм. - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 07.01.2019 г.) Трети лица могат да обжалват обезпечителната мярка, наложена от директора на териториалната дирекция върху вещи, които в деня на запора или възбраната се намират във владение на тези лица. Жалбата не се уважава, ако се установи, че вещта е била собственост на длъжника при налагането на запора или възбраната.

(8) (Нова - ДВ, бр. 60 от 2015 г.) Изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му.“

Чл. 206в от ЗП, препраща за неуредените в този раздел въпроси се към разпоредбите на глава двадесет и четвърта от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство са постановлението за налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на Митница „Варна“, а съдът извършва преценка, дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

В настоящия случай, от приложените писмени доказателства се установява, че обжалваното решение и потвърденото с него ПНОМ са издадени от компетентни органи – директора на Агенция „Митници“ и директора на ТД на Митница „Варна“.

Жалбата до директора на Агенция „Митници“ срещу ПНОМ е подадена на 05.11.2025г. в ТД Митници Варна, получена е в Агенция Митници на 07.11.2025г., а решението е издадено на 20.11.2025г., в рамките на установения в закона четиринадесетдневен преклузивен срок, който е започнал да тече, считано от 07.11.2025г. – датата на получаването в решаващия орган.

И обжалваното ПНОМ и решението са издадени от компетентен орган. В ПНОМ и Решението са изложени фактически и правни основания, но те не са достатъчни за да обосноват актовете, а именно, не се обосновава основната предпоставка за издаване на постановлението – наличие на обезпечителна нужда.

Разпоредбата на чл. 229, ал. 7 ЗМ изрично допуска обезпечение във връзка с издаден акт за митническо нарушение, а в конкретния АУАН е описано именно такова. Чл. 229, ал. 7 ЗМ предвижда, че митническите органи могат да налагат мерките по глава 26, раздел Ia „за обезпечаване на вземанията по съставения акт за установяване на митническо нарушение“. В случая е издаден АУАН, в който е описано митническо нарушение. Правото на митническите органи да издадат ПНОМ, на основание чл. 229, ал. 7 от ЗМ, дори при невлязло в сила наказателно постановление, е прието за несъмнено в практиката на ВАС - Решение №15406 от 2012 г. по адм.д. 8266/2011г. на ВАС, Решение №1265 от 2014 г.по адм.д. 8111/2013г. на ВАС. По същество, с упражняване на това правомощие се обезпечават бъдещи вземания за наложени имуществени санкции по невлезли в сила наказателни постановления, ако се основават на акт, в който е установено митническо нарушение.

На следващо място, в акта са изложени мотиви за наличие на предпоставките на чл. 206а ЗМ. Посочено е, че вземанията не са обезпечени по реда на Глава 24 ЗМ. Обосновава се обезпечителна нужда с това, че без налагане на обезпечението събирането ще бъде невъзможно или затруднено, заради големия размер на вземането. Твърди се, че мярката е съразмерна, тъй като съответства на размера на санкцията, наложена в наказателното постановление.

Съдът намира за неоснователни възраженията в жалбата, свързани с неизясняване на размера на обезпеченото вземане. Действително в ПНОМ не са изложени подробни съображения, но за тях то препраща към съдържанието на издадените АУАН и НП. И двата акта са връчени на жалбоподателя и той е запознат със съдържанието им. С изричното им посочване в ПНОМ и решението се изяснява, че се обезпечават санкцията по издаденото НП, която е наложена в максималния размер, допустим по закон. Дружеството е запознато със съдържанието на този акт, както с АУАН, в което са описани фактическите основания въз основа на които се твърди, че е налице митническа измама.

Неоснователни са възраженията на дружеството, че е обезпечило бъдещите вземания, установени от митническите власти. В случая обезпечението е наложено не във връзка с установените допълнително мита и ДДС, а за да се обезпечи събирането на наложената имуществена санкция. Касае се за две различни вземания.

Неоснователно е възражението, свързано с липса на вреди от деянието, за което се води административнонаказателното производство и за евентуалното приложение на чл. 28 от ЗАНН. Тези възражения нямат място в това производство, доколкото са предмет на административнонаказателното производство по оспорване на НП.

Основателно, обаче, е възражението в жалбата, че органът не обосновава обезпечителна нужда, поради което наложената мярка е необоснована и незаконосъобразна. Обезпечителната нужда не може да се изведе единствено от размера на бъдещото вземане. За да се обоснове обезпечителна

нужда следва да се изследва имущественото състояние на длъжника и да се изложат конкретни аргументи при съпоставката на тези две величини. Недостатъчно за мотивиране на обезпечителна нужда е позоваване само на размера на задължението и то при дружество, което има дългогодишна дейност, значителни обороти от търговска дейност, активи, вкл. дълготрайни и множество заети лица. В този смисъл е практиката на ВАС – Решение 1565/2015г. по а.д. 4028/2014г. Решение 1565/12.02.2025г. по а.д.4028/2014г. ВАС. В случая при издаване на ПНОМ не е изследван въпроса за имуществото на длъжника, за наличие или липса на други задължения, за продължителността на реалната му търговска дейност и др. обстоятелства и не е обосновано наличието на обезпечителна нужда. Този порок не е отстранен от решаващият орган при разглеждане на жалбата, а напротив прието е, че не е необходимо да се събират доказателства и да се излага мотиви за това.

Обезпечителната нужда е конкретен въпрос във всеки един случай и за иясняването му следва да се изследва както размерът на дълга, така и имуществото, дейността, приходите и др.данни за длъжника, което в случая не е направено.

По изложените мотиви, съдът прие, че при издаване на акта са допуснати съществени процесуални нарушения, както и е нарушен материалния закон, като не са описани обстоятелствата от значение за обосноваване на наличието на обезпечителна нужда, съответно не се доказва такава. Актът е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход право на разноски има жалбоподателя. По делото са налице доказателства за разноски в размер на 25,56 евро държавна такса. Съдът констатира, че искане за присъждане на разноски не е направено своевременно, а едва с писмените бележки, постъпили на 20.05.202г. след датата на съдебното заседание. Приложима е нормата на чл. 144 АПК, вр. чл. 80 ГПК, доколкото въпросът за срока за заявяване на претенцията за разноски не е изрично уреден в АПК. Ето защо, като несвоевременно направено – след последното съдебно заседание, искането следва да се отхвърли.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „МИЛКИ ГРУП БИО“ ЕАД Решение № Р-494/32-358847/20.11.2025г. на Директор на Агенция „Митници“, както и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 96/20.11.2025г. на директора на ТД Митница „Варна“, с което на основание чл. 206б, ал. 2 от ЗМ, е наложен запор върху вземания на дружеството от ТД Митница „Варна“ в общ размер на 77794,21лв. представляващи депозит, внесен с вносна бележка от 23.09.2025г. за обезпечаване на имуществена санкция по наказателно постановление BG2025/2000-120/17.09.2025г. на директор ТД Митница „Варна“.

Решението не подлежи на обжалване(чл. 206б, ал. 6 ЗМ).

СЪДИЯ: